

Тога царь седна на столз, и созва сички те велможи свои, за да чѣлтз оученіе то сына нѣговаго и оудивлавахасе же сички те и недоумѣвахасе на негово то безгласіе и молчаніе. Тога рече царь велможамз: говорете вѣе сынѣ моємѣ. Негли се ОНЗ бои ОТЗ менѣ и за това не говори. Тога и велможи те говориха да тети дѣмы сладки, и трѣдихасе да го направатз да продѣма, но ОНО какво то и прежде молчеше.

Царь оубо печаленз бывши, Опредѣли коины да идатз, да найдатз оучителя мѣ Синтипа. Они же Отидевшѣ и созз прилѣжаніе тзрсивше го, не го найдоха. Тога царь рече велможамз: оубо ком се види вамз причина та на молчаніе то мѣ; ѣдинз же Оти нихз рече: види се, О царю, зацю Синтипа мѣ ѣ далз некоя трава, за да бы могыз бѣди бы да разѣмѣе и да наѣчи оучителство то мѣ поскоро, и онаа трава мѣ ѣ свезала изыкз: или ОТЗ многѣ и жестоко наказаніе оучителско се ѣ слѣчила таа вещь. На тыа оубо дѣла гнѣвающѣса царю и Оскорблявающѣса, дойде ѣдна ОТЗ седмѣ те жены царски, и видѣвши цара печална, рече мѣ: Изколи, О царю, и дѣи ми сына си да го испытамз азз на ѣдинѣ, и мене требе да каже причина та на молчаніе то: понеже и ОТЗ прежде Ообычай имаше сички те си тайны да ми казѣва, кой то нити на майка си казѣваше. Рече оубо царь вселѣкавой женѣ: прійми ты сына ми, и колкѣ то можешь ласкателно дѣмай мѣ, за да го направишь да продѣма, и така ти разѣмѣешь молчаніе то мѣ. И така жена та пріемши момче то, Отведе го вз кзца та си, и начала да мѣ дѣма дѣмы сладки. Момче то же, какво то и прежде молчеше и не Отвѣщаваше Отнюдз на нейны те дѣмы. Она же наипослѣ рече мѣ: Азз койстинѣ разѣмѣхз,